

over det Underændringsforslag, der er stillet til Ministerens Underændringsforslag, derefter over dette sidstnævnte Underændringsforslag, dernæst over det af den 8de Landstingsmand for 2den Kreds (Frølund) med 6 andre Medlemmer stillede Forslag, og endelig bliver der at afstemme, om Paragraphen, saaledes forandret, skal udgaae eller ikke.

Ordføreren: Til § 21, som handler om Menighedsraadets Indflydelse paa Præstefaldets Besættelse, har Udvalgets Fleertal stillet det Forslag, at Paragraphen skal gaae ud, og dernæst er der stillet et Forslag til Forandring af flere af Thingets Medlemmer. Hvad Fleertallets Forslag angaaer, kan jeg henholde mig til, hvad jeg har udtalt ved Sagens foregaaende Behandling. Jeg kan ikke betragte det anderledes end som et Indgreb i den Ret, der er naturlig grundet i Menighedsforholdet, naar der aldeles ikke er givet Menighederne Medvirkning, med Hensyn til Besættelse af Præstefald, og jeg vil bede de Herrer, der have Betænkelighed ved denne Paragraph, at eftersee, hvad den egentlig indeholder. Den indeholder, at Regjeringen skal sende Ansøgningerne til Menighedsraadet og lade følge en Meddelelse om de Candidater, der anses at have den største Adkomst. Dernæst skal Menighedsraadet blandt Ansøgerne udpege dem, der efter dets Mening fortjene at komme i fortrinlig Betragtning ved Embedets Besættelse, og endelig skulle Ansøgningerne sendes tilbage til Ministeriet igjennem Biskoppen med de Øtringer, hvortil han maatte finde sig foranlediget. Det sidste, afgjørende Skridt udgaaer altsaa ligesom det første fra Regjeringen, og jeg kan ikke see, hvorledes der herved skulde være nogen Ulempe at befrygte. Den ærede Minister har selv erkjendt ved anden Behandling, at det ved mange Leiligheder var ham af Vigtighed at erholde en saadan Udtalelse fra Menighedens Side, og Enhver har vist ogsaa Erfaringer fra sin Kreds, hvor han holder sig overbevist om, at dersom Ministeren havde havt nøjagtigere Oplysninger baade om Candidaternes Personlighed og om Menighedens særegne Forhold, vilde hans Valg være faldet paa en Anden end den, det er fal-

det paa. Det er uundgaaeligt, at der maa opstilles bestemte Regler med Hensyn til Befordring, saasom Anciennitet og Examenscharakter; men det er tillige naturligt, at Ministeren maa ønske at kunne bevæge sig med en vis Frihed, og dette vil jo netop kunne skee ved de Anbefalinger, der udgaae fra Menighedsraadet. Jeg kan altsaa ikke Andet end paa det Bestemteste holde paa § 21 i Modsetning til Udvalgets Fleertal. Paa den anden Side kan jeg ikke gaae ind paa Forslaget, der er stillet af flere Medlemmer. Det er stillet som en Tilføining til Paragraphen: „Ingen kan bestilles til et Præstefald, imod hvis Ansættelse Menighedsraadet bestemt har erklæret sig.“ Men en saadan Tilføining spør sig ikke vel til Paragraphen. Denne foreskriver udtrykkelig, at baade Anbefaling og Fravaadelse fra Menighedsraadet Side „altid skal støtte sig paa bestemte Grunde, der anføres i Erklæringen.“ Men herom siges der Intet i Endringsforslaget. Det hedder blot her: „Ingen kan bestilles i et Præstefald, mod hvis Ansættelse Menighedsraadet bestemt har erklæret sig.“ Men dersom Menighedsraadet altsaa afgiver en bestemt Erklæring, at den eller den Candidat kan Menigheden ingen Lunde være tjent med, paa ingen Maade finde sig tilfreds med, saa har den afgivne Erklæring al Bestemthed; men en Erklæring, der ikke er støttet paa bestemte og gyldige Grunde, vil Regjeringen ikke kunne tillægge nogen Vægt. Men endogsaa affect herfra — naar det hedder: „Ingen kan bestilles osv.“, vilde Menighedsraadet, om der f. Ex. var indkommet 20 Ansøgninger, efter Ordene have Ret til at erklære sig imod dem alle 20, og altsaa gjøre det til Nødvendighed for Regjeringen at opslaae Raldet paany og modtage nye Ansøgninger; eller det kunde erklære sig imod de 19 og saaledes ad en Omvejsaae Ret til at kalde den Eneste, imod hvem Menighedsraadet ikke havde afgivet nogen bestemt Erklæring. Altsaa i denne Udstrækning vilde Forslaget findes ubrugeligt. Derpaa har imidlertid den høitærede Minister raadet Bod ved at tilføie: at Menighedsraadet „kun er berettiget til at erklære sig bestemt imod 1/3 af Ansøgerne og aldrig imod flere end 3“. Derved